

ΙΩΣΗΦ ΝΕΧΑΜΑ

Τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1971 ἀπέθανεν ἐν Θεσσαλονίκη ὁ διαπρεπὴς ἱστορικός τῆς Ἰωσήφ Νεχαμά. Γεννηθεὶς εἰς τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσαν τῷ 1880 καὶ ἀποφοιτήσας τοῦ ἐνταῦθα σχολείου τῆς Alliance Israélite Universelle, μετέβη εἰς Γαλλίαν καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν παιδαγωγικὴν École Normale Israélite ἐν Auteuil τῶν Παρισίων. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐκεῖ σπουδῶν τοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειράν του, ἐνθα ἀφωσιώθη εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῆς ἰσραηλιτικῆς νεολαίας. Εἰργάσθη ἐπὶ δεκαετίας ὡς καθηγητῆς, διευθυντῆς καὶ ἐπιθεωρητῆς τῶν ἐν Ἐγγύς Ἀνατολῇ σχολῶν τῆς Alliance Israélite Universelle καὶ ἀπὸ τοῦ 1920 ἦτο μέλος τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς τῆς. Εἰς ἰδικὰς του πρωτίστως προσπαθείας ὀφείλεται ἡ ἰδρυσις τοῦ συλλόγου τῶν παλαιῶν μαθητῶν τῆς Alliance καὶ τοῦ πρώτου ἰσραηλιτικοῦ λυκείου τῆς Θεσσαλονίκης (1906). Τῷ 1926 ἰδρυσε καὶ ἀνέλαβε τὴν προεδρείαν τῆς Τραπεζῆς «Ἐνωσις». Μεγάλως συνέβαλεν εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν ἑλληνο-ἰσραηλιτικῶν σχέσεων καὶ ἀόκνως εἰργάσθη ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν δικαίων εἰς κρίσιμους περιόδους τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Ὁ Ἰωσήφ Νεχαμά ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐστράφη πρὸς τὴν μελέτην τοῦ παρελθόντος τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ νεώτερα ἱστορία τῆς ὁποίας εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ πολυπληθοῦς ἰσραηλιτικοῦ στοιχείου τῆς. Τῷ 1902 ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίον του περὶ τῆς ἐνταῦθα ἐμφανισθείσης αἰρέσεως τοῦ Σαμπαταΐ Σεβὴ καὶ τῆς ἐντεῦθεν δημιουργίας τῶν Ἑβραϊομουσουλμάνων Ντονμιέδων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Sabataï Cevi et les Sabbatéens de Salonique» (Παρίσιοι). Ἠκολούθησαν ποικίλα μελετήματα ἱστορικοῦ, λαογραφικοῦ καὶ ἔθνομολογικοῦ περιεχομένου, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐκυκλοφόρησαν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον P. Risal (ἀλλαγὴ τῆς δομῆς τῶν ἀρχικῶν τῆς Alliance Israélite) καὶ ἐξ ὧν θὰ μνημονεύσω δύο μόνον, βασικὰ διὰ τὴν σχετικὴν βιβλιογραφίαν· τὸ περὶ Καραγκιόζη καὶ τὸ περὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ νεοτουρκικοῦ κινήματος, δημοσιευθέντα εἰς τὸ ὀνομαστὸν περιοδικὸν τῆς ἐποχῆς «Mercure de France» τῷ 1908 καὶ 1912 ἀντιστοίχως. Ἐξέδωσεν, ὡσάυτως, ἐκτεταμένα ἔργα περὶ ὑγιεινῆς, νόμων καὶ ἠθίμων τοῦ διεθνoῦς ἐμπορίου καὶ τὸν δεύτερον τόμον τοῦ ἔργου «In memoriam. Hommage aux Victimes Juives des Nazis en Grèce» (Θεσσαλονίκη 1949), τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος καὶ τρίτος τόμος ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Μόλχο, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἐκδοσις τοῦ ὅλου ἔργου (Θεσσαλονίκη 1973, σσ. 469) ἔτυχεν ἐπιμελείας καὶ προσθηκῶν παρὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἰωσήφ Νεχαμά. Σήμερον εὑρίσκεται ὑπὸ τὸ πιεστήριον τὸ κύκνειον ἄσμα του, τὸ ὀγκῶδες λεξικὸν τῆς ἰσραηλιτικῆς διαλέκτου Θεσσαλονίκης, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐν Μαδρίτῃ Ἰνστιτούτου Arias Montano. Πέραν τῶν πολυαριθμῶν καὶ ποικίλων μελετῶν του, τῶν ὁποίων ἡ πλήρης καταγραφὴ ἀπέβη ἀδύνατος ἐκ τῶν εἰς τὰς ἐνταῦθα βιβλιοθήκας στοιχείων, παραμένουν κλασσικὰ δύο ἔργα του. Ἡ σύντομος, πλὴν περιεκτικὴ, ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης («La Ville Convoitée. Salonique»), ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον P. Risal ἐν Παρίσιος (1913) καὶ γνωρίσασα συνολικῶς ὀκτῶ ἐκδόσεις, καὶ ἡ λαμπρὰ ἐπτάτομος ἱστορία τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς μακεδονικῆς πρωτεύουσας («Histoire des Israélites de Salonique»), τῆς ὁποίας ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον οἱ πέντε πρῶτοι τόμοι, ἐνῶ οἱ ἕκτος καὶ ἕβδομος ἐκτυποῦνται. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἶναι σπανιώτατον—ἀναφέρω χάριν ἱστορικῆς περιεργείας ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ συγγραφεὺς του εἶχεν εἰς

τὴν προσωπικὴν του βιβλιοθήκην ὀρισμένους τόμους ἐν φωτοτυπία—, καὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἐπανεκδόσις του.

Ὁ Ἰωσήφ Νεχαμά διὰ τῶν μελετῶν του μεγάλως προήγαγε τὰς περὶ Θεσσαλονίκης ἐρεῦνας καὶ δικαίως θεωρεῖται διαπρεπέστατος σκαπανεὺς τῆς μακροαίωνος ἱστορίας της. Διὰ δὲ τῆς πολυπλεύρου ἐκπαιδευτικῆς καὶ οἰκονομικῆς δραστηριότητός του καὶ τοῦ ὄγκου καὶ πρωτοτύπου συγγραφικοῦ ἔργου του εἰσήλθεν εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων μορφῶν τοῦ ἐνδόξου καὶ πολυπαθοῦς λαοῦ του.

ΧΑΡΛΑ. Κ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ